

— Сестро, ти знаешъ ли дѣ е билъ прѣзъ оная нощъ докторътъ, когато не щялъ да обади на бея?

Госпожа Серафима напрегна уши.

— При беювицата, мари!

— Мигаръ тѣй, Хаджийке?

— Ами тамъ, Серафимо, затова не щя да каже, лудъ ли е?

— Свята Богородичке, и азъ да се не усѣтиж по-рано, казваше Хаджи Ровоама прѣдъ куноста и се кръстѣше.

— Ами ти знаешъ ли кой пустнаж доктора?

— Кой, сестро хаджийке? попита госпожа Серафима.

— Мари, оная, мари!.. пакъ беювица...

— Що думашъ, хаджийке?

— Боже, свята Богородичке? кждѣ ми бѣше пустиятъ умъ! Подиръ като излѣ вълненията на душата си, госпожа Хаджи Ровоама си отиде, дочете павечерката си и легна съ улекнала душа.

На заранята вече цѣлиятъ метохъ бѣше занятъ съ единъ и сѣщъ разговоръ. Историята за доктора и беювицата растѣше и зимаше застрашителни размѣри.

При чуваннето ѝ всѣка питаше:

— Ами кой научилъ го ва?

— Мари, госпожа Хаджи Ровоама.

Това име обезоръжаваше всичкитѣ Томовци. И всички се затекоха при Хаджи Ровоама, за по-лакоми подробности.

Подиръ два часа мълвата бѣше обиколила цѣлия градъ.

Но всѣка новина, и най-любопитната, въ три дни остарѣва. Трѣбваше нова храна за общината, която хванх да се прозява. Появлението въ града Краличьтъ, когото никой почти не познаваше, изново даде оживление на метова и той зашумѣ. Кой е? Отъ дѣ е? Защо е дошълъ? Какъвъ е? Никой не знаеше. Спуснахъ се изъ града най-любопитнитѣ. Но, съ исключение на името, свѣдѣния протворѣчиви донесохъ.